

[Gerda Møller.]

ikke rigtig tilgodeses, heller ikke efter de nu foreslåede ændringer. Disse personer kan vi altså få en mulighed for at hjælpe senere.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets § 1, vil afskaffelse af forpraktikken betyde, at institutionerne kan ansætte uuddannet personale uden tidsbegrænsning til at varetage hjælpefunktioner både i det pædagogiske og i det praktiske arbejde. Men både af hensyn til børnene i institutionerne og af hensyn til det medhjælpende personale må det da være mere tilfredsstillende, i stedet for at anvende helt uuddannet personale, at der skabes en mellemuddannelse af kortere varighed, således at de ansatte kan få bedre forudsætninger for at udføre arbejdet til alles tilfredshed.

Jeg var inde på det problem under førstebehandlingen og rejste det også under udvalgsarbejdet. Jeg er nemlig helt sikker på, at hvis man hurtigt får etableret en sådan mellemuddannelse — og jeg siger udtrykkelig: af kortere varighed og med begrænsede socialpædagogiske funktioner — så vil megen personalemangel kunne afhjælpes, og institutionerne vil få et både interesseret og egnet medhjælperpersonale, både fordi en uddannelse altid giver en bedre motivering for et arbejde, og fordi mange kvinder, som kunne ønske sig at komme ud i erhverv igen, når børnene er helt fra hånden eller i hvert fald kan klare sig selv, uden tvivl ville søge en sådan kortere uddannelse og dermed få bekræftelse på, at samfundet stadig væk har brug for dem til opgaver, de vil kunne klare. Det tror jeg er noget meget værdifuldt menneskeligt, og vi har jo gode erfaringer både fra sygehjælperne, fra hjemmehjælperne, fra husmoderafløserne og omsorgshjælperne og hvad de nu alle sammen hedder.

Jeg vil derfor slutte med at spørge ministeren, om ministeren vil tage initiativ til snarest at sætte sådan en korttidsuddannelse i gang på fritids- og børnehavepædagogområdet. Med disse ord skal jeg anbefale lovforslagets videre behandling.

Tove Nielsen: Da vi i november måned havde lovforslaget til første behandling, udtalte jeg, at i venstre havde vi svært ved at tage stilling til forpraktikkens endelige afskaffelse, så længe vi ikke kendte noget til

det nye pointsystem. For os er det nemlig meget væsentligt, at de mennesker, der bliver uddannet til børnehave- og fritidspædagoger, foruden den rent teoretiske baggrund, som jo blev styrket ved lovændringen i 1969, også har stiftet bekendtskab med det praktiske arbejde, sådan som det foregår i de forskellige erhverv, og sådan som det foregår i vore børneinstitutioner. Det er ikke, fordi vi på nogen måde underkender betydningen af skoleuddannelser, tværtimod, men fordi vi mener, at en kombination af skoleuddannelse og erhvervs- og institutionsarbejde må give den bedste forudsætning for at opfylde de krav, man må stille til de mennesker, som i mange af døgnetimer skal beskæftige sig med børnene.

Da vi under udvalgsarbejdet har fået kendskab til det nye pointsystem, som ansøgerne til seminarierne vil blive vurderet efter ved optagelsen i år, er vi nu indstillet på at gå ind for, at forpraktikken afskaffes, fordi vi nu har fået en sikring for, at det arbejde, man udfører inden for erhvervene, og det arbejde, man udfører i institutionerne, vil blive vurderet på samme måde som en skoleuddannelse derved, at det antal år, man har haft i skolen, og det antal år, man har haft inden for disse institutioner eller ude i erhverv, vejer lige meget. Muligheden for at tage dette praktiske forarbejde foreligger også stadig og vil blive honoreret i form af points.

For venstre er det af stor betydning, at også de mennesker, der har erhvervet sig en uddannelse inden for de forskellige erhverv — selv om det måske i første omgang kan se ud, som om det overhovedet ikke har nogen relevans til selve den pædagogiske uddannelse — eller de mennesker, som har en vis erhvervs erfaring, også får dette honoreret, den dag de vil søge ind på seminarierne. For skal man arbejde med børn, er det nødvendigt, at man kender til livet i alle dets mange aspekter.

Vi hilser også med glæde, at ministeren har erklæret sig indforstået med at forelægge en eventuel ændring af pointsystemet i undervisningsudvalget, men rent principielt vil vi gerne have lov at understrege, at der ikke må ske nogen sammenblanding af den lovgivende og den udøvende magt. Det er ministeren, der har det endelige ansvar.

Med hensyn til de konservatives ønsker